

VIKINGSKÁ SÁGA

KRVÍ A ŽELEZEM

PETER GIBBONS

 C PRESS

Vikingská sága

Krví a železem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Peter Gibbons

Vikingská sága: Krví a železem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VIKINGSKÁ SÁGA: KRVÍ A ŽELEZEM

Vikingská sága: Krví a železem

Peter Gibbons

Copyright © 2021 Peter Gibbons
Translation © Radovan Baroš, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4901-0
ISBN e-knihy 978-80-264-4915-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4916-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4914-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Věnováno Fioně, Seánovi, Ríaně a Liadh

A FURORE NORMANNORUM LIBERA NOS, DOMINE

„Od běsnění Seveřanů spas naše duše, ó Pane!“

Prosebná modlitba, která byla odříkávána v 9. století v saské Anglii

KAPITOLA PRVNÍ

Hundr se chytil chomáče plevele a snažil se vytáhnout na břeh, ale rostlina se vytrhla i s kořeny a pokropila mu obličej bahnem. Vyplivl hrubé štěrkovité bláto, a když mu sklouzla ruka a v křoví na břehu řeky si sedřel kůži na lokti, zaklel.

Zavrčel, vyškrábal se přes hřeben břehu, a když mu noha v sypkém štěrku podklouzla, a on tak málem vysypal šípý zavěšené na zádech, znovu zaklel. Zatímco zasouval šípý zpátky do toulce, pířka upevněná na jejich koncích mu narážela do zátylku. S bušícím srdcem se rozběhl, aby dohnal zbytek posádky lodi, která se prodírala podrostem před ním. Válečná loď *Mořský červ* byla bezpečně zakotvená v širokém zákrutu northumbrijské řeky za jeho zády. Bylo to impozantní plavidlo, jehož vesla obsluhovala posádka zocelená bojem. Tvořilo ji třicet válečníků, které ono plavidlo přeplavilo z krutě mrazivého severu dolů na jih do měkké, svěží zeleně saského jara. Byli to muži připravení opustit své domovy a riskovat život na moři v honbě za uznáním, slávou a bohatstvím.

Posádka utvořila hlouček na mýtině porostlé kapradinami. Hundr nahlížel shromážděným bojovníkům přes ramena, vdechoval sytý zemitý pach jejich kožené zbroje, štiplavý zápach jejich potu a cítil, jak mezi nimi během příprav na útok panuje hmatatelné vzrušení. Bojovníci se k sobě tiskli, aby slyšeli povel k útoku, vrtěli se a šťouchali do sebe, smáli se a mluvili tlumenými hlasy a palci přejížděli po nabroušených ostřích svých seker a kopí. Hundr toužil takovou zbraň vlastnit, prahnul po tom, aby se mohl procházet s hrdostí válečníka a lesklou válečnou sekerou zavěšenou za opaskem. Stál v hloučku úplně vzadu, protože to bylo místo pro vylévače vody, nosiče šípů a vůbec nejnižší postaveného člena posádky *Mořského červa*. Hundr popotáhl nosem a utřel si nudli rukávem. Možná ještě nebyl válečníkem, ale hořel vzrušením z nadcházejícího boje. Právě se měl

zúčastnit svého prvního vikingského nájezdu. Koneckonců právě proto, aby se stal válečníkem, odešel z domova.

Chlapec se protáhl kolem dvou mladších a hubenějších válečníků, aby měl lepší výhled, ale byli to plnohodnotní členové posádky neboli carlové, kteří v hierarchii družiny zastávali vyšší postavení. Vytáhlý válečník odstrčil Hundra loktem za sebe.

„Táhni dozadu,“ řekl Kraki Koní hlava a vycenil na Hundra svůj mechově zelený předkus, čímž ho vybízel ke konfrontaci. Koní hlava pár vteřin vyčkával, načež se ušklíbl, zahihňal a otočil se k Hundrovi zády. Ten zavřel oči a představoval si, jak tluče do toho jeho bílého kamenného zubního můstku, dokud se nerozletí na tisíc kousků. To Kraki mu dal jméno Hundr, jež v staroseverštině znamená Pes. Prozatím mu to jako jméno stačilo. Všichni mluvili staroseversky, všichni tihle Dánové, Švédové a Norové. Hundr mluvil také staroseversky, ale s lehkým východním přízvukem své domoviny.

Válečníci schoulení do houfu štěbetali a chichotali se jako malé děti.

„Zmlkňte, pakáži!“ zavrčel hromotlucky kapitán lodi *Mořský červ* Halvdan a ustoupil stranou, aby udělal místo svému pánovi. Jejich vůdcem byl jarl Einar Rosti, což v staroseverštině znamenalo Einar Rváč. Byl to vysoký muž s plochým obličejem, jehož chladné rysy by působily děsivě dokonce i mezi pžízraky. Měl na sobě drátěnou košili, z čehož se dalo vyvozovat, že se jedná o velitele a úspěšného válečníka. Jen málokdo si mohl dovolit dát takovou košili zhotovit nebo byl natolik chrabrým válečníkem, aby ji dokázal svléct z poraženého nepřítele a zabránit ostatním, aby ho na oplátku kvůli ní zabili. Drátěná košile se třpytila jako šupiny nějakého velikého zvířete. Tvořily ji stovky vzájemně propletených železných kroužků, které byly umně vykovány a dokázaly odrazit ránu mečem nebo sekerou.

„Tak jdeme na to, hoši. A hodte sebou, rychle dovnitř, rychle ven.“ Einar během řeči ohrnoval rty, což ještě podtrhovalo neotesanou brutalitu jeho drsných rysů, z nichž tak sálalo čisté násilí. Hundr skoro litoval Sasy, které přišli přepadnout.

„Bratři Kveldssonové vyrazí s luky na křídlo, Koní hlava a Hnědonožka si vezmou druhou stranu.“ Když Ufketil Hnědonožka nad svou přezdívkou zavrtěl hlavou, muži se zasmáli. Povzdechl si a napnul luk, když ho nejprve ohnul kolem zadní části pravé nohy a následně upevnil tětivu do jejího rohového zářezu. Dlouhý cop na zátylku jinak vyholené hlavy se mu během přípravy zbraně pohupoval.

„Utvořte kolem klínovou formaci. Chceme jejich stříbro, zlato a další cennosti, které ti parchanti mají. Jestli se vám někdo připleče do cesty, udělejte s ním krátký proces. A žádné požáry, hoši. Nechceme, aby nás nahoře na řece překvapili saští vojáci. Pamatujte, jsme mořští vlci a věhlasní válečníci. Tak do toho, ať jsme bohatí!“ instruoval je Einar.

Vyrazili kupředu s krátkými úsečnými výkřiky, se zbraněmi v rukou a s čepelemi prahnoucími po krvi. Zatímco kráčeli bažinatým polem ke skupině nenápadných baráků před sebou, Hundr se držel vzadu. Usedlost byla tvořena skupinou dlouhých nízkých omítnutých budov zastřešených tmavým doškem a jedné větší připomínající stodolu osazenou dřevěným křížem. Hundr neviděl žádnou zeď ani bránu. Nic, co by beránky chránilo před vlky.

Běžel vedle posádky lodi, jejíž zbraně a zbroj hlasitě řinčely a cinkaly v tichu okolních polí a pastvin, s výrazy soustředěnými na nadcházející boj. Jednoho dne se stane válečníkem, ostatní bojovníci budou znát jeho jméno a budou ho respektovat. Potřeboval jen přesvědčit Einara, že dokáže víc než jen vylévat vodu ze dna lodi. Potřeboval místo carla, plnohodnotného bojujícího člena posádky se stejným podílem na odměnách. Ale o něj si Einarovi říct nemůže; to si musí zasloužit.

Hundr se vyhnul hromádce kravského lejna a ze snů o budoucí slávě ho vytrhlo, když jeho noha dopadla do polní prohlubně a málem uklouzl. Jak se přibližovali k barákům, klín bojovníků s Einarem na špici se stahoval. Lučištníci se v nízkém podřepu rozptýlili po louce s šípů připravenými ke střelbě. Když klínová formace bojovníků před ním přidala do kroku a Hundrova chůze se změnila v běh, rozbušilo se mu srdce. Z baráků se ozývaly výkřiky prokládané svištěním šípů, které vypouštěli lučištníci

na křídlech. Einarovi se z úst vydral výkřik, zamával nad hlavou sekerou a jeho muži se rozeřvali a vyběhli do útoku. Hundrovi se divoce rozbušilo srdce a tváře se mu vzrušením z nadcházejícího boje rozehřály a zbrunátněly. Zatímco se mu z nosu dralo hlasité funění, připomínal si, že se má držet vzadu. Nebyl ozbrojený. Měl jen dva náhradní svazky šípů zavěšené na zádech a v podpaždí svíral tři prázdné konopné pytle. I s tímto vybavením by si ale dokázal poradit s houfem holohlavých křesťanských mnichů. Jenže tohle nebyla ta správná chvíle, aby předvedl své schopnosti získané mnohaletým výcvikem. Na Einara by neudělalo velký dojem, když by viděl, jak poráží tyto svaté muže jako prasata před hostinou. Drengr neboli skutečný válečník si nezíská věhlas tím, že bude masakrovat hubené nezbrojené mnichy.

Hundr znovu přidal do kroku a následoval bojovníky mezi dvě budovy. V úzkém prostoru před sebou přihlížel, jak Kraki Koní hlava a jeden z bratrů Kveldssonových v záplavě úderů seker masakrují tři schoulené a křičící saské mnichy. Kraki svou sekerou máchal jako pradlena, která mlátí mokrou tunikou o kámen. Šedivé a zažloutlé zdi budovy při tom kropily stříkance jasně karmínové krve. Kdyby na Krakihovo nešikovnost nebyl tak žalostný pohled, Hundr by se tomu musel smát. Mniši byli malí, vyzáblí, na sobě měli nevzhledné, pytlovité haleny a ani se nepokoušeli bránit. Bylo by těžší zabít rychlé kuře nebo pomalého čuníka. V tento den se tedy neproslaví. Hundr se vydal na otevřené prostranství, kde z budovy podobné stodole se zčernalým dřevěným křížem vyběhl Ulfketil Hnědonožka. Smál se, v podpaždí jedné ruky svíral velký stříbrný talíř a v druhé držel obrovský svícen. Hundr se zastavil a chechtal se radosti zračící se v Hnědonožkově obličejí. Ať už Hnědonožka udělal cokoli, bylo to k smíchu; dokonce i jeho jméno bylo legrační; vysloužil si ho tím, že si při jedné plavbě nadělal do kalhot. Už jen kvůli mohutné, rozložitě postavě muže, který se vynořil z domu s křížovou střechou hned za Hnědonožkovými zády však nemělo jeho veselí dlouhého trvání. Byl starý, měl dlouhé stříbrné vlasy, hustý prošedivělý plnovous a vynikal tělesnou výškou a širokými rameny.

„Zabijte toho parchanta!“ zařval Halvdan dvacet kroků od něj a namířil na starce sekeru. Hundra napadlo, že to se snadněji řekne, než udělá. Stařec měl po zlomenině, kterou utrpěl v nějakém dávném boji, zdeformovaný nos a Hundr i na tu dálku rozeznával na jeho tváři a pažích jizvy – jizvy, které člověk nezíská, když se modlí nebo vybírá mince od saských vesničanů. Obrovitý muž se odšoural k drobnému mnichovi potřísněnému krví svých druhů, který klečel a nařikal v trávě na otevřeném prostranství, zatímco mu jeden člen posádky vikingské lodi vyhrožoval a bodal do něj kopím. Dva členové posádky k němu přiskočili s napřaženými kopími, ale stařec, jehož ruka se bleskově vymrštila a neuvěřitelnou rychlostí popadla jedno kopí přímo pod hrotem, aby je útočnickovi vykroutila z rukou, nehnul ani brvou. Hned nato se zhoupł dozadu, aby se vyhnul úderu druhého kopí.

„Darujte tomu muži život!“ zařval stařec v staroseverštině a celá posádka strnula a zírala, jak poskakuje před schouleným knězem a mává rukama. Hundr upustil pytle a rezervní šípy; tohle bylo přinejmenším zajímavé. Rabování ho zklamalo: žádný boj, jen krveprolití. Ale Seveřan, a ještě k tomu takový obr, který žije tady s Kristovými muži? Posádka *Mořského červa* zmasakrovala houf bezbranných saských svatých mužů, aby jim ukradla talíře a svícny, což nebyl ten slavný boj, v jaký Hundr ten den doufal. *Co tady u Thorových koulí dělal zavalitý, zjizvený starý vikingský válečník?* Něco cítil, jakési mravenčení vzadu v hlavě, stejně jako když poprvé spatřil nahoře v Jutsku jarla Einara. Nevěděl, co to brnění znamená ani co si s ním má počít, ale něco to určitě znamenalo, cosi, co mu signalizovalo, že se může odehrát něco důležitého.

Mužova slova pronesená v staroseverštině uprostřed saského nářku učinila vraždění přítrž. Až na velkého starého Vikinga a kněze, jehož se snažil chránit, byla většina ubohých mnichů mrtvá nebo se rozprchla. Ti dva seděli na otevřeném klášterním prostranství. Posádka byla mezitím zaměstnána sbíráním veškerých cenností, na které narazila, a jejich shromažďováním kolem starého uschlého platanu. Hundr měl za úkol naskládat menší předměty do pytlů, které si přinesl z lodi, a posádka si měla

vzít ty větší. Hundr sebral sponu na plášť, která byla věkem celá zelená a pokrytá skvrnami, ale nedokázal říct, jaké zvíře se to její tvůrce pokoušel vytvořit. Vypadala jako znetvořená kráva a Hundr si nedokázal představit, že by ji někdo nosil, natož aby za ni zaplatil stříbrem, což zhruba tak shrnovalo výsledky jejich dosavadního rabování v Northumbrii. Pomalu ukládal nicotné cetky do hrubě utkaných pytlů a natahoval krk, jak se pokoušel naslouchat Einarovi a Halvdanovi, kteří si šeptali jen deset kroků od něj. Bohužel nedokázal zachytit všechna jejich slova. Přesto mu docházelo, že Halvdan chtěl oba zajatce zabít, což nebylo nikterak překvapivé, protože Halvdan chtěl zabít všechno, co se hýbalo. Einara však podle všeho starý válečník zajímal. Halvdan zavrtěl hlavou a následoval Einara, který přecházel přes otevřené prostranství, kde klečeli nestřežení vězni. Když se Kraki nabídl, že bude vězně hlídat, Halvdan se zasmál.

„Hlídat před čím?“

Na tom něco bylo. Mohli se dát na útěk, ale nedostali by se daleko. Mezitím by totiž nějaký nelítostný Seveřan dal jejich lebkám okusit, jak chutná ocel. Hundr nacpal do pytle zažloutlý pohár z rohoviny, nechal kořist kořistí, obešel okraje travnatého prostranství a opřel se o topol v doslechu Einara a zajatců. Chtěl si vyslechnout šedovousův příběh a zjistit, jestli bude Halvdanovo přání vyslyšeno a bude mu dovoleno, aby oba nebohé zajatce odeslal na onen svět.

„Ty nám rozumíš, že?“ vyštěkl Einar na starce.

„Rozumím.“

„Ty jsi Dán?“

„Kdysi jsem jím byl.“

„Jak dlouho už jsi tady s Kristovými muži?“

„Možná šest let, ale na Velrybí stezku jsem vyplul už před deseti lety.“

„Jak se jmenuješ, šedá brado?“ zeptal se Einar.

„Sten.“

„A tvůj otec?“

„Rognvald.“

„Dobrá, Stene Rognvaldssone, co tady děláš a jak ses sem dostal?“

„Mám sucho v krku,“ řekl Sten a třel si hrdlo, „prosím o nějakou vodu nebo pivo pro mě a tady pro toho dobrého bratra.“

„Kydáš tady hnůj, ty špinavej šmejde,“ řekl Halvdan a praštil Stena násadou kopí přes hlavu.

To bylo velice odvážné, nebo velice hloupé.

„Musím čůrat. Jestli chceš žít, tak než se vrátím, zkus vymyslet něco, co pro nás bude mít nějakou cenu,“ řekl Einar, povzdechl si a odebral se spolu s Halvdanem zkontrolovat hromadu kořisti; Einar pak zmizel za budovu, aby se vymočil.

Starý Dán byl válečník, urostlý muž posetý jizvami. Hundr pořád ještě nevěděl proč, ale věřil tu příležitost. Stále ještě cítil to zvláštní mravenčení. Bylo to podobné, jako když se nemůžete zbavit pocitu, že vás někdo pozoruje nebo sleduje. Bylo to znervózňující, ale také naprosto zbytečné, pokud na to člověk nehodlal nijak reagovat. Hundr se odlepil od stromu a udělal pár kroků k věžňům.

„Co dělá dánský válečník jako ty tady, starče?“

„Kdo tvrdí, že jsem dánský válečník?“ odpověděl Sten a pohlédl na něj úkosem. Hundr ukázal na Stenovu levou ruku, kde mu chyběla půlka malíčku, a pak i na jizvy na předloktí a zdeformovaný nos.

„Tohle jsi neutřil při sklizení zelí ani při dojení krav,“ namítl Hundr a usmál se.

„Tys tu viděl nějaké krávy, chlapče?“

Hundr se zasmál.

„Nebere me zajatce, příteli. Jestli máš tedy něco, co ti může zachránit život, tak teď je ta správná chvíle promluvit. Halvdan tam vzadu by ti nejraději uřízl hlavu a s tvými vousy si vytřel zadnici.“

„Ty, chlapče, nejsi Dán. A nemáš žádné zbraně. Jsi snad otrok?“ zeptal se Sten. Hundr se naježil a vypnul hrud. *Trochu drzosti na toho starého psa.*

„Jsem z východu a nejsem otrok, otče. Máš pro nás něco cenného, než tě pošleme do Helu, aby ses tam potuloval jako žebrák až do konce věků?“ *Hel* byl posmrtný život pro lidi, kteří nezemřeli smrtí válečníka, a museli tak navěky bloudit jako nicotné přízraky. Umřít takhle byla pro válečníka

ta nejhorší noční můra a Hundr doufal, že hrozbou věčného zatracení toho velkého parchanta přiměje k nějaké reakci. Co může být horšího než tohle? Na tom starém válečníkovi musí něco být. K čemu by byla ta zvláštní předtucha, když by Halvdan nakonec zanořil své kopí do jeho hrdla? Sten se podíval na třesoucího se kněze vedle sebe a pak dolů na loužičku moči pod jeho nohama. Poté si povzdychl a zavrtěl hlavou.

„Možná bych něco měl, chlapče. Znáám tyhle saské země a mám jisté jméno. Troufám si říct, že to jméno a mé dávné činy mají nějakou hodnotu. Synové Ragnara Lothbroka by Stena Sleggyu určitě rádi zase viděli. Uplynulo mnoho vody, ale pokud žijí, řekl bych, že synové mého starého přítele se těší respektu a uznání všude, kam se plaví Severané. Nebyl jsem to snad já, kdo učil Ubbu zápasit a Sigurda Hadí oko bojovat s mečem?“ Sten narovnal shrbená záda a zdvihl bradu.

Hundr si uvědomil, že na něj zírání s otevřenou pusou, a tak zatnul zuby a předstíral lhosejnost, což bylo těžké. Ragnar Lothbrok byl největší ze všech vikingských válečníků a za své hrdinské činy byl uctíván po celém Severu, zemřel před lety a jeho synové byli proslulí Králové moří. Takže to mravenčení přece jen něco znamenalo.

„Běž, chlapče, řekni svému pánovi, na koho jsi narazil a ať si se mnou přijde promluvit.“

„Věru silná slova, starče. Já ale vidím jen starého prošedivělého sedláka, co tady se svým kámošem sedí v kaluži moči. Nejradši bych tě teď hned podřízl svým jídelním nožikem a jednou provždy s tebou skoncoval,“ pronesl Hundr a usmál se. „Zavolám ale jarla, ať se rozhodne sám, co s tebou.“ Hundr se užuž chystal odejít, ale nakonec se ještě zastavil. Co když byl ten starý páprda skutečně velký muž a doopravdy se plavil s Ragnarem a znal Ragnarssonovy? Pak by mu možná Sten mohl být nápomocný k dosažení jeho cílů. Co kdyby se přes Stena mohl dostat k těm pravým válečníkům, kteří se těší všeobecnému uznání, ke skutečným slavným vojevůdcům? Co kdyby on, Hundr, mohl bojovat po boku samotného Ivara Bezkostného, nejproslulejšího syna Ragnara Lothbroka a šampiona Severanů? Pak by se mu splnil jeho sen. Hundr si představoval, jak se plaví domů ve své vlastní

válečné lodi, jak svému otci a starému nevrlému učiteli válečného umění předvádí, čím se stal, a jak jim všem dává najevo, že se z něj stal významnější muž, než kdokoli z nich kdy pokládal za možné.

„Když ti zachráním život, můžeš mi zajistit slyšení u synů Ragnara Lothbroka?“ zeptal se Hundr. Sten se dotkl modřiny na hlavě, kam ho předtím udeřil Halvdan. Odplivl si do močí nasáklé trávy a pohlédl Hundrovi zpříma do očí.

„Dej si pozor, štěně, cesta, kterou se chceš vydat, je cesta krve a smrti, zrady a licoměrnosti, sekery a meče. Ale jestli jsou naživu a tobě na tom tak záleží, řekl bych, že jsem schopen ti u nich domluvit slyšení.“

To bylo příhodně načasované, protože Einar vyprázdnil močový měchýř a vracel se přes volné prostranství s Halvdanem po boku. Podsaditý kapitán jejich lodi s tlustým krkem zanechal své kopí u kořisti a nyní se oháněl krátkou sekerou, jejíž hlava byla na boj příliš veliká a Sasové ji nejspíš používali k sekání větví na oheň. Halvdan s tou věcí při chůzi mával sem a tam.

„Stene Šedivousi, máš něco cenného, o co by ses s námi rozdělil, než tě tady Halvdan pošle do Helu?“ zeptal se Einar.

Hundr udělal krok k Einarovi a chystal se promluvit, když Halvdan natáhl ruku a přitiskl hlavici sekery Hundrovi na hrud', čímž ho od sebe odtlačil.

„Neflákej se tady, chlapče, sežeň nějaký vozík a začni nakládat,“ nařídil mu Halvdan. Hundr se nadechl a snažil se nepanikařit. V téže chvíli totiž Halvdan zachmuřil obočí a sraštil čelo.

„Lorde Einare, myslím, že ten muž...“ spustil rozpačitě Hundr. Einar sklonil hlavu a upřel na Hundra nechápavý pohled. Přitom zastrčil ruce pod vrchní díl brynjaru, lesklé drátěné košile, která ho chránila od krku až po kolena.

„Co tady děláš, zmetku? Táhni pryč, ať už tě tu nevidím!“ skočil Hundrovi, který se znovu pokusil promluvit, do řeči Halvdan.

„Lorde Einare, mluvil jsem s tím mužem a podle mě...“ Hundr nestihl domluvit, protože Einar kývl na Halvdana, který přistoupil k Hundrovi

s napřaženou sekerou. Hundr na nic nečekal, uskočil doleva, vyrazil dopředu, chytil Halvdana za tlusté masité zápěstí a sekeru mu z něj vyškubl. Nato sekerku vyhodil do vzduchu, chytil ji za topůrku a teď to byl on, kdo tlačil Halvdanovi hlavicí sekery do hrudi. Muži nacházející se v bezprostřední blízkosti vykřikli a rychle sáhli po zbraních. Halvdan byl vzteky bez sebe. Tváře měl krvavě rudé a oči vyboulené, jako by mu chtěly vyskočit z důlků. Einar na Hundra jen zlostně zíral. *To byla možná chyba.* Jednal spíš instinktivně, než vědomě.

„Tohle jsem nechtěl,“ bránil se Hundr. „Chtěl jsem s tebou jen mluvit, říct ti... ale Halvdan...“

„Ven s tím, chlapče, nebo tě připravím o hlavu,“ řekl Einar a položil Halvdanovi ruku na hrud', aby mu zabránil vrhnout se na Hundra jako rozzuřený býk.

„Tenhle muž se jmenuje Sten Sleggya a říká, že bojoval po boku Ragnara Lothbroka a zná Ragnarovy syny. Zná i tyto kraje a mohl by nám... tobě být nápomocný,“ vychrlil ze sebe Hundr. Halvdan a Einar se na sebe podívali. Einar se poškrábal ve vousech a kousl se do spodního rtu.

„V zoufalé snaze zachránit si svůj bídný, bezectný život,“ spustil Einar, „se nám pokoušíš namluvit, že jsi Sten Sleggya, známý všude, kam se plaví vikingské lodi, a chránělec Ragnara Lothbroka? Ten, který jako první překonal valy obléhané Paříže a který sprovodil ze světa Ketila Černého, jarla Thorgrima Rudovousa a mnohé další?“

„Mé jméno je Sten a kdysi jsem byl znám jako Sleggya,“ opáčil Sten.

Hundr se zadíval na Einara a pak na Stena. Ten starý kozel byl tedy hrdina. Hundr tušil, že na něm něco je. Halvdan vyrazil kupředu, vytrhl Hundrovi sekeru z ruky, otočil se na bok a vrazil její ostří Kristovu knězi v loužičce moči mezi oči. Tlustá čepel zaduněla, jako když sekáček zajede do masa, a když se knězovi rozskočila lebka, krev a úlomky kostí se rozletěly po okolostojících. Hundr ucítil jejich teplo v obličejí a uskočil. Poškrábal se na tváři ve snaze setřít si z ní kousky knězova mozku a přihlížel, jak Halvdan položil nohu na knězovu hrud' a páčil sekerou. Podařilo se mu to

až na třetí pokus. Urostlý lodník se zašklebil a napřáhl se k dalšímu úderu. Hundr však zdvihl ruce a vyrazil k němu.

„Zadrž!“ vykřikl. „Lorde Einare, dovolávám se práva na souboj. Ručím za tohoto muže a žádám o místo ve vaší posádce. Každý, kdo to zpochybňuje, je lhář a sketa a já jsem připraven se s ním utkat.“ Byl to zoufalý pokus a jeho slova zněla hloupě, ale Hundr si byl jistý, že jeho chvíle nastala. Ztěžka polkl ve snaze zbavit se stále svíravějšího sucha v krku. Hundr vyléval špinavou vodu z podpalubí *Mořského červa* na cestě z Jutska do Northumbrie a byl zticha: nechával si své ambice jen sám pro sebe. Musí důvěřovat svým instinktům. Tohle byla jeho příležitost. Pohlédl na Stena, který měl jednu ruku položenou na zkrvaveném a mrtvém knězi, jenž byl jeho přítelem, a s vytřeštěnými očima hleděl na Halvdana.

„Ty malej sráči, můžeš dostat jednu taky,“ zavrčel Halvdan a přistoupil k Hundrovi. Z jeho sekery přitom kapala krev na trávu. Einar však zvedl ruku a Halvdan se zarazil.

„Takže ty se dovoláváš zákonů drengra, chlapče?“ zeptal se Einar. Z poslechu na palubě *Mořského červa* za dlouhých nocí Hundr věděl, že Einar je hrdý na to, že je drengr neboli válečník. Drengr následoval drengskapr neboli cestu válečníka. Jeho učitelé válečnického umění a moudrosti vychovávali Hundra jako drengra, oba se snažili mladým válečníkům vštípit drengskapr a zásady cesty vedoucí do Ódinovy síně Valhally. Znal zákony drengra, a tak věděl, že ho Einar nechá bojovat holmgang, boj ve čtvercové aréně z lískových prutů. Holmgang byl pro Severany zdrojem všech zákonů, protože proč by bohové dovolili lháři vyhrát boj? Vítěz souboje uvnitř čtverce měl v jakémkoli sporu pravdu na své straně.

„Ano, pane,“ opáčil Hundr. „Budu bojovat za Stena kvůli jeho minulým činům a proto, že zná tuto zemi a může nám být nápomocný. Ale budu bojovat také za sebe. Pokud zvítězím a osvědčím se v boji, stanu se členem tvojí posádky a složím ti slib poslušnosti.“

„A když prohraješ?“ zamračil se Einar.

„Když prohraju, můj i jeho život propadne. Takový je zákon.“

„Tady nemáš žádný práva, ty malej sráči! Einare, vyřídíme je oba a vrátíme se zpátky na loď,“ navrhl Halvdan, který přicházel o poslední zbytky trpělivosti.

Hundr polkl a snažil se uhasit plamínek palčivého strachu, který vzplál v jeho břiše a nyní stoupal až k jeho hlavě. Ten na něj teď naléhal, aby vzal nohy na ramena, zamířil ke stromům za budovami a pelášil pryč před ostřím Halvdanovy sekery zbroceným zbytky zakrváceného mozku. Nepřijel sem ale z takové dálky, aby utíkal; chtěl se stát válečníkem a drengr před nebezpečím neutíká. Einar se drbal ve vousech a palcem přejížděl přes ostří sekery zasunuté v smyčce opasku a Hundrovi se zdálo, že to trvá celou věčnost. Posléze si všiml, že se kolem shromažďuje posádka jejich lodi, načez nad Einarovým ramenem spatřil zubící se obličej Krakiho Koní hlavy.

„Zabij ho, Halvdane!“ zvolal Kraki. Někteří členové posádky souhlasně zamumlali. Nakonec Einar zavrtěl hlavou a odplivl si.

„Můžeš bojovat, chlapče. Když vyhraješ, staneš se veslařem a stařec bude žít. Pokud prohraješ, Halvdan vás oba pošle do Niflheimu.“

„Pane...,“ zavrčel Halvdan, ale Einar zavrtěl hlavou.

„V této posádce ctíme zákony drengra. Může bojovat. Jestli na to má dost kuráže, zaslouží si veslo. Kdo bude bojovat s tím štěnětem? Nemůže bojovat s Halvdanem, když je to jenom vylévač vody. Kdo se mu postaví?“

Prošedivělý bojovník v koženém hrudním pancíři nataženém přes obrovské břicho a v pruhovaných kalhotách se hlasitě zasmál a zarazil kopí do země.

„Toki bude bojovat s tím štěnětem. Aspoň se tady v té díře trochu pobavíme,“ vykřikl a posádka jásala a tloukla zbraněmi do štítů. Hundr sdílel s Tokim lavičku na palubě *Mořského červa*. Dobře spolu vycházeli a Hundr ho měl rád. *Proč zrovna on, proč se nenabídl ten budižkničemu Kraki?*

„S vylévačem bude tedy bojovat Toki. Udělejte čtverec, ať to máme rychle z krku a zmizíme odsud,“ řekl Einar a znovu se odebral k hromadě kořisti. Hundr se s úsměvem otočil ke Stenovi, ale v tutéž chvíli ho Halvdan udeřil do žeber, a zatímco se zlomil v pase bolestí, chytil ho za vlasy.

V okamžiku, kdy Hundr zvedal hlavu, dal mu lodník hlavičku do oka, až se mu před očima rozzářily bílé hvězdičky, a přitáhl si ho k sobě.

„Dostanu tě, chlapče. Blázna si ze mě dělat nebudeš. Dostanu tvůj smradlavý skalp, pokud tě ovšem dřív nezabije Toki,“ zasyčel a strhl Hundra k zemi.

Hundr se překulil a přikrčil se, ale Halvdan byl už pryč. Chlapec se odšoural dozadu a posadil se vedle Stena. Jednou rukou se dotkl oka a ucítil krev. Druhou si přiložil k žebrům, v nichž cítil bodavou bolest.

„Co si myslíš, že děláš, když chceš bojovat o můj život, ty štěně?“ zeptal se Sten Hundra a probodával ho pohledem.

„Zachraňuju ti ho, šedovousi.“

„Umíš bojovat?“ zeptal se Sten a Hundr pokrčil rameny.

„To se za chvíli dozvíme,“ odvětil Hundr a snažil se působit sebejistě, ale uvědomoval si, jak je sám a jak byl zranitelný. Byl v tomto světě vikingských dobrodruhů úplný nováček, jenž mezi členy posádky neměl žádné přátele. Odešel z domova, aby se prosadil ve světě válečníků, a nyní jeho osud visel na vlásku. Jediné, co stálo mezi ním a ostřím sekery zaseknutým v jeho lebce, bylo neochvějné lpění na zásadách drengskapr, cesty válečníka, ze strany jarla Einara. I kdyby v holmgangu zvítězil, Halvdan a zbytek posádky by ho stejně mohli zabít a nechat ho tu shnit spolu se zamordovanými křesťanskými mnichy.

KAPITOLA DRUHÁ

Posádka *Mořského červa* se shromáždila kolem obou bojovníků. Hundr pozoroval jejich obličej, zarudlé a dychtivé nadcházejícího boje, a znovu se snažil zatlačit svůj strach do hlubin svých útroh. Člen posádky přezívaný Křovák odlomil několik větví z jednoho z vysokých jilmů rozesetých kolem budov a vytvořil z nich bojovou arénu ve tvaru čtverce. Kraki Koní hlava se ploužil přes otevřené prostranství a pomalu se blížil směrem k Hundrovi. Přitom se na něj šklebil tím svým stupidním úsměvem s předkusem. Hundr stál v aréně s pokrčenými koleny a čekal na začátek zápasu. Snažil se přitom tvářit odhodlaně. Kraki přistoupil a podal Hundrovi štít z lipového dřeva s odlupující se barvou, který byl kdysi natřený napůl modře a napůl červeně, ale dlouhým používáním byl celý otlučený a vybledlý. Hundr obrátil štít okrajem vzhůru a hledal rukojeť. Byla tam opotřebovaná kožená smyčka a promočený konopný provaz. Pohlédl na Krakiho, který nafoukl tváře a povytáhl obočí.

„U Friggina poprsí, vylévači vody, dostaneš výprask. Protáhni ruku tady tou smyčkou, chyt se té zatracené rukojeti a nepouštěj ji,“ radil mu. Počkal, až Hundr protáhne ruku smyčkou. Štít byl těžký a táhl mu ruku dolů, takže jeho dolním okrajem narážel o travnatou zem. Posádka se rozesmála a Hundr zrudl. Kraki zavrtěl hlavou a podal Hundrovi sekeru. Měla jemné zúžené ostří ve tvaru vousů a násadu ze zčernalého dřeva. Uchopil ji dole za násadu, ale Kraki mu vedl ruku výš.

„Lepší rovnováha. Hodně štěstí a neumírej, pse. Potřebujeme blázna, co bude vylévat vodu ze dna lodi.“

„Proč mi pomáháš? Před chvílí jsi chtěl, aby mě Halvdan zabil?“

Kraki pokrčil rameny.

„Je mi šumafuk, jestli budeš žít, nebo jestli chcípneš, ty šmejde, ale jestli zdechneš, tak se budu muset střídat u vylévání. Tak se snaž přežít, vylévači.“

Kraki se otočil a ubíral se zpátky přes otevřené prostranství. Přitom se řehtal nad svým vybroušeným smyslem pro humor, i když se nikdo jiný nesmál. Hundr držel štít před sebou a sekeru nechal volně viset u boku. Dřevěná násada byla hladká bez koženého nebo vlněného opletení. Válečníci si na násadu často přidávali nějaký materiál, aby se jim lépe držela. Když se vám nějaký krvežíznivý šílenec snažil rozbít lebku, tak to poslední, co jste chtěli, bylo upustit sekeru. Alespoň že štít byl v pořádku. Měl silnou železnou puklici a desky nevypadaly popraskané ani ztrouchnivělé. Hundr se zhluboka nadechl. Byl krásný jarní den. Zavřel oči a pomodlil se k Ódinovi, oblíbenému, ale vrtkavému bohu všech válečníků. Modlil se, aby dnešní den nebyl jeho posledním; modlil se k Ódinovi, aby mu dopřál svou přízeň a nedovolil, aby mu uklouzla noha nebo sklouzla ruka z násady. Hundr se otočil na Stena, který stál za ním.

„Nějaká moudrá rada, starče?“ zeptal se. Sten si ho prohlédl od hlavy až k patě a zavrtěl hlavou.

„Uzvedneš vůbec ten zatracený štít, chlapče? Nevypadáš na velkého bojovníka.“

Hundr pokrčil rameny.

„Udělám, co bude v mých silách. Ale jestli prohraju a Toki mě zabije, no tak se potkáme v Helu,“ opáčil a znělo mu to dobře a odvážně.

„Zatracený blázen,“ řekl Sten, z něhož čišelo opovržení, a dotkl se dřevěného kříže, který mu visel na krku. Až do té chvíle si Hundr té cetky nevšiml. Stařec se tedy vzdal bohů ve jménu Krista. To se u posádky nesetká s pochopením, pokud přežije holmgang.

Na protější straně otevřeného prostranství byl patrný jakýsi pohyb a z hloučku shromážděné posádky se ozvalo tiché zavřčení naplněné netrpělivým očekáváním, jelikož nastal čas boje.

Toki zaujal pozici naproti Hundrovi, rovněž ozbrojen sekerou a štítem. Prošedivělý válečník se smál a vtipkoval s kolemstojící posádkou a jeho pytlovité pruhované kalhoty se v lehkém vánku třepotaly. Einar si prodral cestu hloučkem okolostojících mužů a obešel arénu.

„O osudu těchto mužů rozhodne holmgang uspořádaný podle zákonů bohů a lidí. Pokud boj prohraješ, chlapče, zemřeš. Po tomhle se už nemůžeš vrátit k vylévání vody z naší lodi. Na druhou stranu, pokud vyhraješ...“ rozhodil rukama a posádka se smála a bušila zbraněmi o sebe. „Pokud vyhraješ, přidáš se k posádce jako carl. Budeš na tom stejně jako ostatní muži a tenhle půjde s tebou.“ Einar ukázal na Stena.

Einar opustil kruh a Toki se zašklebil a zvedl zbraně v rozpražených rukou. Toki byl středně vysoký, ale následkem let strávených u vesla měl široká ramena a silný krk; vlasy nosil spletené do dlouhého tenkého copu, jenž mu splýval na záda. Vousy a kníry měl také spletené do mohutného provazu, který mu během toho, co šerموval zbraněmi, aby předvedl svou obratnost, poskakoval na hrudi. Posádka ho povzbuzovala divokým, krvelačným řevem a Hundr se otočil ke Stenovi, mrkl na něj a užíval si překvapení ve starcově tváři.

Hundr příkrčený nízko za svým štítem se pomalu posouval kupředu. Vykukoval přitom přes jeho okraj. Sekeru držel za štítem těsně u svého těla, takže se celé jeho tělo od očí dolů krčilo za relativním bezpečím jeho desek. Posádka se smála, protože bylo zřejmé, že Hundr má se zbraněmi jen pramalé nebo vůbec žádné zkušenosti. Se sekerou tak blízko u těla nemohl udeřit, takže Toki, který cítil krev, vyrazil s hlasitým řevem dopředu, aby svou sekerou brutálně zaútočil na Hundrův štít. Když zbraň jako hrom dopadla na puklici štítu a její řinčivý náraz Hundrovi ochromil ruku, ten bolestí vykřikl, k velké radosti posádky uskočil dozadu a ztěžka oddechoval. Mnozí z nich se jeho naprosté bojové nezkušenosti smáli tak, že se museli chytit za kolena, aby se nepřekotili na záda.

„Pohřbi to štěně!“ zvolal jeden z bojovníků.

„Usekni mu koule!“ zavolal další a vyhecoval posádku k dalšímu výbuchu smíchu.

Hundr se držel nízko za štítem. Smysly mu zaplavily pachy vlhkého stočeného provazového řemene a štiplavé železné puklice štítu a Hundr si dopřál lehký úsměv. Toki se teď také smál a napodoboval Hundrův výkřik, což posádku popíchlo k dalšímu výbuchu smíchu. Hundr se usmíval,

protože ho to začínalo bavit. Ze všech sil se snažil předstírat paniku a zoufalství, ale v hloubi duše se cítil být silný a sebejistý. Chlapec se rozhlédl po jejich hladových obličejích; Kraki se smál, až se popadal za břicho. *Brzy tě smích přejde, Koní hlavo.* Toki znovu zaútočil a ohnal se sekerou Hundrovi po nohou. Ten pustil štít na zem, aby úder zachytil, ale tentokrát to schytl napříč přes štít, stejně jako se to stávalo během tréninku každý den jeho života, kam až jeho paměť sahala. Toki se vzpamatoval a rozmáchl se z opačné strany těla. Tentokrát však Hundr držel štít jen nízko nad zemí a uhnul zpět od čepele sekery, takže Tokiho paže zůstaly rozpažené, jak jeho ruka následovala hybný moment širokého švihů sekery. Hundr přihlížel, jak ho Tokiho zbraň mívá, a ucítil v očích závan průvanu. Chlapec zavrčel a vrhl se k Tokimu, udeřil ho hlavou, jak nejsilněji dokázal, a Tokiho tvář se mu vmáčkla pod čelo. Pak se skrčil pod zdvihající se paži, v níž Toki držel štít, a nakopl ho do zadní části kolena. Toki neudržel rovnováhu a zhroutil se na kolena, zalapal po dechu a Hundr ho surově skopl do bláta, kde se kroutil a svíjel bolestí.

Přihlízející členové posádky teď mlčeli a vrhali kolem sebe zlověstné pohledy. Zatímco se Toki vztekle pokoušel postavit, Hundr se k němu přiblížil dvěma rychlými kradnými krůčky, předstíral klamný útok zdola a následně svou sekerou zasekl do Tokiho bicepsu. Užival si to vzrušení, když viděl, jak se na Tokiho rukávu objevuje rudá skvrna od krve. Srdce mu bušilo jako o závod a zatínal zuby. Pro tohle Hundr žil, pro vzrušení z boje a slávu válečníka, jenž předvádí své bojové umění. Hundr se napřimil, nechal štít klesnout na zem a zadíval se na Krakiho. *Ted' už se nesměješ, co, ty parchante s koní hlavou?* Když Hundr míjel ležícího Tokiho, praštil ho tupým koncem sekery do zadní části nohy. Přehodil si sekeru do levé ruky, pravou rukou sebral Tokimu sekeru a jejím tupým koncem mu ještě zasadil ránu do hlavy, čímž holmgang definitivně skončil. Z Tokiho zbylo jen klubíčko z pruhovaných kalhot a zraněné pýchy.

Hundr obešel arénu pro případ, že by se na něj posádka chtěla vrhnout. Zvítězil, ale cítil napětí a hrozbu, která vyzařovala z jejich kamenných pohledů. Jeho vítězství nikdo neoslavoval. Pevně držel obě sekery a díval se

na každý pár chladných očí, které ho obklopovaly. Chtěl si vychutnat radost z vítězství, chtěl se těšit ze svého umění se zbraní, ale hluboko v břiše mu hlodal strach. Když se otočil, spatřil toho blázna Krakiho, jak tam stojí s ústy dokořán, stejně jako zbytek posádky. Halvdan vrčel a vytahoval sekeru z poutka u opasku. *Musím spolknout ten strach, tu slabost. Jsem válečník a nikdo tady by se mi nebyl s to postavit. Kdo je tady teď vylévač vody?* Zatnul čelist, aby potlačil strach, a pokusil se ho nahradit něčím, co pokládal za drsný, sebevědomý pohled. Byl to snadný boj. Předstírání, že neumí zacházet se zbraněmi, mu získala čas, ale Tokiho by porazil i bez předstírání. Byl to příjemný pocit držet znovu zbraně a Hundr s nimi pohazoval sem a tam, užíval si jejich váhy a rovnováhy a přemýšlel, co by na to asi řekl jeho učitel válečného umění doma. Nejspíš by na něj křičel, povzbuzoval ho a radil by mu, aby toho bastarda dorazil. Na tohle se celý život připravoval, na to, aby se stal válečníkem a využil svých dovedností k tomu, aby si získal uznání.

Einar se zamračil, a když s vytasenou sekerou vcházel do arény, odplivl si.

„Vyhrál jsi, chlapče. Jsi schopnější, než vypadáš. Ale buď opatrný, muži nemají rádi lsti. Znáš boha podvodníků Lokiho stejně dobře jako já. Možná to bylo Lokiho dílo a možná ne. Máš své místo v posádce a ty, starče, také.“ Napřáhl sekeru a Hundr se Stenem poklekli před Einarem, přísahali mu věrnost a políbili její čepel. Einar přikývl a obrátil se k posádce.

„Končíme, sbalte se a honem zpátky na loď. Ještě před setměním se setkáme s Ivarem.“

Posádka zabručela a zamumlala. Ulfketil a Kraki se vydali pomoci Tokimu, který ležel zhroutený v soubojové aréně.

„Pojďte, vy líní bastardi, jdeme. Dělejte,“ řekl Halvdan a postrkoval a pobízel posádku k činnosti.

Na Hundrově rameni přistála těžká ruka a chlapec se otočil a spatřil Stena, jak se pod stříbrnými vousy zubí.

„Tak ty umíš bojovat, chlapče. Všechny jsi nás napálil,“ řekl. Hundr na znamení souhlasu přikývl. Teď byl součástí posádky, což bylo to jediné,

po čem od odchodu z domova toužil. Ale kradmé a nevraživé pohledy mu vítězství kalily. Tokiho ponížení skupinu dopálilo, a když Hundr předstíral, že neumí bojovat, nepůsobilo to dobře. Jedna věc byla být členem posádky, ale nenávisť jeho nových spolubojovníků – spolubojovníků, kteří byli zároveň nelítostnými zabijáky – byla druhá věc.

„Kde se takové štěně jako ty naučilo takhle bojovat?“ zeptal se Sten. Hundr si přehodil štít přes rameno.

„Promluvíme si později, šedovousi. Dlužíš mi svůj život. Pojďme.“

KAPITOLA TŘETÍ

Posádka veslovala s *Mořským červem* po řece a zpět do širé náruče otevřeného moře dorazila bez nehod. Proud řeky usnadňoval veslování a Hundr, který už nebyl jen pouhý vylévač vody, se s radostí ujal svého místa u vesla. Malý ponor dělal z *Mořského červa* dokonalou válečnou loď, které se dařilo stejně dobře ve vlnobití otevřeného moře jako v zákrutech vnitrozemských řek. Sten byl po celý den rozmrzelý a Hundr ho nechal být. Místo toho sledoval, jak vplouvají do pobřežních vod Northumbrie. *Mořský červ* prořezával vlnobití jako dlouhý, elegantní a úzký nůž. Z lodi vyzářovaly nebezpečí a hrozba. Hundr si užíval slaný jarní vítr, který mu čechrал hnědé vlasy, jež si v osvěžujícím vánku rozpustil, a jen tak nazdařbůh přemítal.

Než se nalodil na *Mořského červa*, strávil Hundr několik měsíců na palubě vikingské obchodní lodi neboli knarru. Byla to loď s tlustým břichem a vysokými bočnicemi, která se plahočila od přístavu k přístavu po obchodních trasách, které se táhly na západ od travnatých ruských rovin až k vysokým skalnatým švédským fjordům. Knarru opustil na konci její trasy, než se otočila k domovu. Ještě téhož dne oslovil jarla Einara na kluzkém molu obrostlém mechem v ubohé obchodní stanici jižně od Jutského poloostrova a poprosil ho o místo na jeho lodi. A to přesto, že jarla ani nikoho z posádky neznal a vypadal jako žebrák. *Mořský červ* toho dne mezi ponurostí a šedí obchodních lodí páchnoucích rybami a ovceci bil do očí. Byl jako obrázek z Hundrových snů, který se zhmotnil přímo před jeho očima. Toto dovedně zhotovené plavidlo vozilo vikingské válečníky ke slávě nebo do Valhally. Jarl spatřil mladíka s širokými rameny, ale hubenou štíhlou postavou a dlouhými tmavými vlasy sčesanými z obličeje a svázanými za hlavou kusem plátna, jenž byl oblečen v umolousané tunice a vybaven jen několika osobními věcmi. Na dlouhé cestě z domova na pobřeží utratil Hundr většinu z toho, co měl u sebe, za jídlo. Očekával kopanec nebo

kletbu, ale Einar se mu přísně zadíval do očí a k Hundrovu překvapení souhlasil a dovolil mu vstoupit na palubu, a tak byl tady.

Posádka oslovovala svého vůdce jarle neboli pane. Mezi Seveřany si muž mohl říkat jarl, jen když byl vůdcem mužů, přičemž jich mohl vést deset až sto. Hundr se zdráhal jarla oslovit. Ne že by se bál jeho samotného, ale obával se, že jako člověka bez pána a pro všechny jasného uprchlíka ho žádná další loď na svou palubu nevezme. Jen Ódin ví, jak by asi dopadl, kdyby zůstal v obchodním přístavu odkázaný jen sám na sebe, bez majetku či stříbra, které by mohl prodat. Opustil bezpečí obchodní lodi, protože nebyl obchodník. Necvičili ho celý život na válku, aby teď trávil své dny překládáním balíků s vlnou.

„Hundře!“ ozvalo se zavrčení z hloubi lodi, ale neviděl, který z mužů na něj zavolal, protože se pohybovali dopředu a dozadu u vesel, funěli a táhli svorně za jeden provaz jako nějaké velkolepé, bájně zvíře.

„Chlapče, pivo! Přines nám pivo!“ zavolal další hlas. Tentokrát viděl, že je to Kraki Koní hlava. Nebylo snadné sehnat čistou pitnou vodu, kterou by se daly naplnit sudy pro muže na palubě, a tak ti se na uhašení žízně napájeli pivem. Podíval se na jarla, který mu k tomu dal mírným přikývnutím souhlas. Hundr kličkoval mezi kameny na dně lodi a tmavými otlučenými truhlami, které posádka používala jako veslařské lavice. Loď se vzedmula a obličej mu zlila sprška vody; najednou se mu noha zachytila o balastní kámen pod vrstvou vody na dně lodi. Téměř se rozplácl na dně lodi jak široký tak dlouhý, v poslední chvíli se však levou rukou zachytil sudu piva, vytáhl se zpátky na nohy a potichu zaklel. Většina mužů z posádky si toho nevšimla nebo je to nezajímalo, ale Kraki, jenž právě ztěžka zabral za veslo, se zahihňal.

„Tvoje nohy ještě nepřivykly moři, co, chlapče?“

Kraki hovořil mezi výbuchy smíchu a na přečnivající horní zuby se mu lepily sliny. Neúnavně si Hundra dobíral od chvíle, co se připojil k posádce. Přitom nebyl o moc starší než Hundr, takže ho ještě víc vytáčelo, když mu říkal „chlapče“. Tohle šikanování si už od Krakihho nechat líbit nemusel. Ale ještě se musel rozmyslet, jak se svým trýznitelem naloží. Hundr